

Nyhedsbrev, SN 99, Juli 2015

Foreningen Svend Gønge

Stiftet onsdag den 12. juni 2008

Pro honore patriae

Foreningen Svend Gønge

Svinøvej 42,
4750 Lundby
Tlf.: 4074 1870

jens@hallqvist.dk

www.svvsogne.dk

Bestyrelse:

Formand:
Jens Hallqvist

Næstformand:
Ingegerd Riis

Kasserer:
Jens Hallqvist

Sekretær:
Jens Beck

Øvrige bestyrelsesmed-
lemmer:

Gunnar Stobbe
Chris Hermansen
Ole Ib Hansen

Redaktion på SN:
Jens Beck.

[svendgoengepou-
sen@gmail.com](mailto:svendgoengepoulsen@gmail.com)

[Oversigt over vore
ambassadører.](#)

Gøngemarked Lundby 2015

Gøngemarked i Lundby for 8. gang!

I weekenden 15.-16. august er der for 8.gang Gøngemarked i Lundby. Markedet vil igen i år være fyldt med markedsboder; optræden; soldater (danske og svenske); legeland for børnene – med skattejagt; Rollespillerne fra Præstø; Gøngekroen med godt øl og god mad som i 1600-tallet; ny røgede sild og suppe mangler naturligvis heller ikke. Og vi har fremstillet et "ægte" gøngelotteri!!

Markedsboderne viser et bredt udsnit af håndværk og fremstillingsmetoder som på Svend Gønges tid.

Ikke mindst vil Sydsjællandske Kulsviere vise, hvordan trækul bliver fremstillet – og de bruger noget af trækullet til at lave de lækreste kulsvierpandekager – med ristede flæsketerninger og tyttebærsyltetøj. På scenen vil der dagen igennem være optræden og optrin – og selvfølgelig en markedsgegler, der optræder både formiddag og eftermiddag. De kendte Gøngehunde kommer igen i år, hvor de optræder om lørdagen og musikken til markedet leveres igen i år af Octavia.

Og så er der naturligvis renæssancedans i såvel hverdagsdragter, som i "det store skrud" – og markedspladsen vrimer med 1600-tals borgere og bønder i flotte dragter – og narren driver gæk med alle !

Markedet åbnes officielt af borgmester Knud Larsen, Vordingborg, lørdag kl. 12 – men markedspladsen er åben allerede fra kl.10, og det hele fortsætter til kl. 17 begge dage.

Søndag er der friluftsgudstjeneste – næsten som i midten af 1600-tallet, men den foregår dog på dansk og ikke på latin.

For 4 år siden udgav FSG en flot fotobog med billeder af Magnus Augustsson fra gøngerelevante steder i de 7 sydsjællandske kommuner. For 2 år udgav FSG så en oversættelse af Ann Jönssons bog, "Snaphøner".

I år udgiver FSG så endnu en oversættelse, denne gang er det Sixten Svenssons "Sandheden om snaphaneløgningen". Sixten vil være tilstede på markedet bl.a. for at signere bøgerne.

Vi får også besøg fra venner i Lohmen, Tyskland, samt fra Östra Sallerup, Skåne.

Der er gode muligheder for en spændende dag for hele familien, og så skal der oven i købet ikke betales entre – men kun 20 kr. for parkering. Svend Poulsen, med tilnavnet Gøngenhøvdingen endte sine dage i Lundby og er sandsynligvis begravet på Lundby kirkegård.

Kom til Lundbyparken i weekenden 15.-16. august mellem kl. 10 og kl. 17.

Kaptajn Manheimer

Kaptajn Manheimer er en tysk lejesoldat i den svenske armé og besættelsesmagt. Personen er fiktiv forstået på den måde, at han er opfundet til situationen af Carit Etlar. Han udfører sit arbejde i Vordingborg området i Danmark i romanerne ”Gøngenhøvdingen” og ”Dronningens Vagtmester”. Ud over det rent militære fokus, har Carit Etlar også udstyret ham med et særdeles veludviklet blik for private engagementer. Hans sult efter privat pekuniær vinding er uudslukkelig. Hans, på alle felter, absurde modstykke er Boel Ebbesdatter, Kulsoen. Carit lader dem begge få en uforudseelig skæbne.

Som beskrevet i tidligere numre af SN har vi tre filmversioner af ”Gøngenhøvdingen”. I 2001 blev Manheimer spillet af Jens Okking, mens Hans Kurt var i rollen i 1961. Carl Alstrups version (stumfilm) fra 1909 leverer desværre ikke nogen angivelse af skuespiller i denne rolle.

Jens Okking (Manheimer) spiller terninger med Tange

Hans Kurt

Ved de mange festlige lejligheder, hvor FSGs dragtpersoner har optrådt, er rollen som Manheimer udført med sublim indlevelse af Mogens Baagø. Han vil efter al sandsynlighed også være tilstede på Gøngemarked 2015 i Lundby.

Fra Carit Etlars ”Gøngenhøvdingen”
kap. XII kan vi læse:

Et Terningspil.

Idet Tange gik op ad Trapperne til det Loftskammer,

Et terningspil...

han beboede, hørte han en dyb Basstemme brøle tvetydige ord af en tysk Soldatervise. Han skyndte sig for at afbryde denne ubehagelige sang og traadte ind ad den aabenstaaende Dør.

En Mand i svensk Rytteruniform laa udstrakt paa Løjbænken; ved hans Side paa Gulvet stod en halvtømt Mjødskande, og foran ham paa et Bord laa udbredt en Mængde smaa og sirlige Breve, som han formentlig havde gennemlæst, før han hengav sig til Hvile.

„Gid tusind Millioner Djævle annamme Ham, Kapellan!" raabte Manden, idet han udstrakte begge Arme imod Tange. „Her lader Han mig sidde og vente efter sig en stiv Klokke-time til Ende."

„I vidste jo dog, Hr. Kaptajn, at jeg var beskæftiget i Kirken."

„Hvad bryder jeg mig derom! Bøddel og Brand! Havde det ikke været for den lange Vejs Skyld, skulde jeg være kommet op i Kirken og fugtlet Ham hjem med min flade Klinge!"

Kaptajn Manheimer var en lille, bredskuldret Mand med et rødt Ansigt, sort, tæt afklippet Haar og en lang Knevelsbart, som efter den Tids Begreb om det klædelige blev strøget opad mod Øjnene. Han bar et blaåt anløbet Brystharnisk og en tveægget Kaarde med bred Parerplade, gennembrudt med en Mængde smaa, firkantede Huller til deri at opfange Modstanderens Klingspids. Foruden Kaarden havde han endnu en Daggert, der blev ført i venstre Haand, paa samme Tid man benyttede Kaarden, og som vekselvis tjente til Angreb og parade.

„Ja, kig Han kun om!" vedblev Kaptajnen med en tilfreds Latter; „hvis Han skulde finde, at her ser en Smule forstyrret ud, saa faar Han at takke sig selv derfor. Jeg maatte jo have noget at fordrive Tiden med, og saa tog jeg ud af Hans Dragkiste disse Kærestebreve, som jeg gav mig til at læse."

„Mine Breve!" udbrød Tange harmfuld.

„Ja, til mig er de i det mindste ikke skrevet; Han maa tilgive mig, at jeg ikke lagde dem paa sit Sted igen. Her var desuden saa koldt inde i Stuen, at jeg selv maatte gøre Ild paa, saa slog jeg en af Hans gamle Lænestole i stykker og smed den ind i ovnen med samt dens Læder og Udstopning. Det hjalp!"

„Min Lænestol!" raabte Tange med stigende Harme.

„Ja, min var det Guds Død ikke!" vedblev Kaptajnen leende, og Han maa pardonere mig, om her ryger ridt, for det gamle Asen af en stol vilde ikke brænde, men saa tog jeg nogle af hans papirer og en tynd, lille Huspostil og tændte op med, det hjalp."

„Herre Gud!" udbrød Tange med ynkelig Stemme, „det er jo en forfærdelig ulykke, I har anstiftet. Mine. Kostbare Papirer og den gode stol! Hvad tror I, præsten vil sige, naar han spørger sligt?"

„Gid tusind skok Djævle tage præsten!" raabte Manheimer leende. „Efter den store Tjeneste, jeg i Dag har bevist ham, er han desuden vist for taknemmelig til at tænke paa sligt?"

„Hvilken Tjeneste?"

„Har ikke jeg og min Tjener arbejdet for ham fast to Timer til Ende i denne Eftermiddag, medens han var i Kirke."

„Arbejdet, højstærede Kaptajn?"

„Ja, netop! Jeg gav Knægten Ordre til at grave et Hul i den dybe Sne bagom i Haven, deri satte vi hans Bistokke, een for een, og dækkede dem saa til igen, imens jeg gjorde rnig en god, tyk Lunte, velfyldt med Svovl, den stak vi ind under Stokkene og antændte. Forleden klagede de i Køkkenet over, at vi drak dem for meget Mjød, derpaa har vi nu raadet Bod; saa snart det behager Præsten, vil han kunne lave sig et Oksehoved fuldt paa ny og vel noget derover, thi vi svovlede flink og tog alle de Bistokke med, som vi kunde overkomme."

Manheimer tav og støttede sine Arme paa Løjbænken for ret i Mag at betragte, hvad Virkning hans Fortælling gjorde. Tanges intetsigende Ansigt havde antaget en blegere Farve end sædvanlig, han rynkede sine lyse Øjenbryn, men svarede intet. Imidlertid samlede han de adspredte Breve sammen for at lægge dem paa deres forrige Sted i det aabne Chatol.

„Nok herom," vedblev Kaptajnen. „Det var ikke for at sige dette, at jeg længtes efter Ham. Klokken bliver mange, jeg har hun to Timer til Hans Tjeneste i Aften. Skyl derfor Mjøden af dette Tinbæger og lad os faa Terningerne frem, jeg skylder Ham jo Revanche fra sidst."

„Jeg vil nok spille en Stund, svarede Tange, „men jeg har kun to Rigsdaler hos mig, som jeg endda skal aflevere til Kirkens Fattigblok."

„Hvordan kommer Han til Kirkens Penge?"

„Jeg fik dem paa Visitats i Aftes, mens Klokkeren gik omkring at høre, om nogen bandede."

„Hvad for noget!" raabte Manheimer leende. „Har man ikke engang Lov til at lette sit Hjerte og Sindelag med en dygtig Ed i dette fordømte Land?"

„Ingenlunde," svarede Kapellanden vigtigt. „Hvis jeg mindes ret, var det Anno 29, da Kongelig Lov befalede, at Præster og Lærere flittig skulde gaa omkring i deres Sogn og se, om Folk holdt Morgen- og Aftenbøn, i lige Maade lytte efter, om nogen blandt Almuen sværgede.

Men den, som bander, skal bøde sine fire og tyve Skilling, men den, der hører og ikke angiver, skal bøde ti Skilling."

„Det var jo rart, Gud give da, at folk vilde bande dygtigt, desto flere Bøder fik vi jo under Hænder. Altsaa ejer Han to Rigsdaler; jeg laaner den ene paa Kavalers Parole. For Resten har vi altid noget at verfe om, saa længe Han bærer Sølvknapper i sin Kofte."

Tanges Ansigt blev mere livligt, medens han skyllede Tinbægeret og bredte et Tæppe over Bordet, for at Lyden af de faldende Terninger ikke skulde høres nede i Stuen. Derpaa begyndte Spillet.

„Jeg sidder i et morderligt Uheld i Aften!" sagde Manheimer lidt efter, „men det er jo intet Under; Han staar der og stirrer paa mig med sine store, funklende Øjne. Mord og Bøddel! hvor de glinser, det er med saadanne Glugger, man skyder Brand i et Pigehjerte" Han skulde lukke sine Øjne, Kapellan, mens jeg kaster, eller kom her og sid ordentligt ned ved Siden af mig."

Tange smilede tilfreds over den modtagne Ros. Han trak en Stol hen til Bordet og satte sig.

„Nu gaar vi videre," vedblev Kaptajnen.

„Jeg har tabt mine Penge," svarede Tange, „og spiller ikke mere for denne Sinde."

„Hvad behager!" raabte Manheimer, idet han slog med sin Kaarde i Bordet. „Tror Han, jeg har Lyst at ligge her og vinde Hans Penge uden at give Ham Oprejsning

igen. Tag Bægeret og det straks, eller jeg kyler ham ud ad Vinduet."

„Men jeg har jo intet mere at spille om," ytrede Tange i en ynkelig Tone.

„Aa Snak! Har Han ikke den ene Side Sølvknapper tilbage i Hans brune Kofte, Mage til dem, jeg vandt forleden?"

„Nu vel!" svarede Tange, idet han kastede Terningerne i Bægeret, „saa lad os da ryste om dem."

Under det Spil, som nu begyndte, forandredes efterhånden Tanges Ansigt; det antog Udtrykket af en rasende Lidenskab, hans døde Øjne straaledede, hans Kinder rødmede, Aarerne stod spændte i hans Pande. Spil var dette Menneskes eneste Lidenskab. Lykken var ham ikke god denne Aften, den ene efter den anden af hans Sølvknapper vandrede, næsten lige saa hurtigt Kaptajnen fik dem

afsprættet med sin Kaardeklinge, over Bordet til ham. Manheimer modtog dem med et spottende Smil.

„Min Herre begriber da vel nok, hvorfor jeg saa gerne gider vinde disse Knapper, "ytrede han igen efter at have gjort et heldigt Kast. „I Gaar, da jeg gik ud for at gøre dem, som jeg havde vundet forleden, i Penge, mødte jeg Præstens gamle Husholderske paa Trappen. Jeg viste hende Knapperne og spurgte, om hun kunde sige mig, hvad de vel var værd."

„Aa, Herre Gud!" raabte Tange fortvivlet, „I har vist Sidsel Knapperne, saa er jeg da rent ulykkelig."

„Tværtimod, min rare Ven!" svarede Kaptajnen leende, „det var hende, som blev ulykkelig derover."

„Det tror jeg nok, hun kendte dem alt for godt, jeg har faaet dem af min Kæreste til sidste Jul."

„Ja, men ved Han, hvad hun gjorde, det stakkels Skind? Hun købte min Tro alle Knapperne af mig og betalte mig resolut, det maa jeg tilstaa."

Tange sad med Bægeret i sin Haand og stirrede stift hen for sig uden at kaste; han udstødte et dybt Suk. Manheimer vedblev:

„Jeg har ellers gjort hende Uret, det Skabilkenhoved!

Jeg troede min Sjæl, hun var vred paa mig."

„Hvorfor?"

„Ja, hun har ingen Grund dertil, medmindre det skulde være, fordi jeg forgangen gav min Tjener Ordre til at slagte Gæs, de magre med de fede, da de skreg og skrattede uden for mit Kammervindue om Morgenen. Hvad gør saa Karlen? Da han først var kommen i Hede, nøjes han ikke med Gæssene alene, men tager Hønsene med, det hele Kompagni. Over denne Bagatel gav hun sig til at larme og støje, som om vi havde faaet en Flok Trompetere ind i Gaarden. Men nu er det glemt; jeg tænker nok, den gamle viser det Venskabsstykke ogsaa at købe de Knapper, jeg vinder fra Ham i Aften."

„Og I vil sælge hende dem, Kaptajn?"

„Naturligvis, min rare Præst! Saadan en god Kunde maa man min Sjæl holde fast paa, det var Synd andet, end at hun skulde faa Dusinet fuldt. Nu videre, det er til Ham at ryste."

„Nej, nej," raabte Tange med alt det Raseri, som udgør en Kujons Mod. „I kan handle med mig, som I vil, Kaptajn! Men hvis Sidsel faar mindste Nys om, at I har vundet mine Sølvknapper, saa spiller jeg aldrig mere med jer"

„Han ryster Terningerne, og det paa Minutten!" raabte Kaptajnen med rynkede Bryn, "eller Fanden skal tage mig' om jeg ikke ryster Ham Sjælen ud af Kroppen' For staar Han?"

Tange greb Bægeret uden flere Indvendinger. Spillet begyndte paa ny. Kaptajnen vedblev imidlertid sine Historier:

„Saa stridig og halsstarrig den gamle end er, har jeg dog min Fornøjelse af at kunne faa hende til at lystre. For- gangen sad hun og heglede Hør nede i folkestuen, da jeg kom ind til hende med den tømte Mjødskande, fordi jeg havde skikket min Tjener hen til Købmanden efter en flamsk sild. Den gamle bruger Mund som sædvanligt og forsikrer højt og dyrt, at nu havde vi snart drukket dem ud af Huset. Godt, siger jeg, har I ikke Mjød, saa kommer I til at skaffe mig en Kande Franskvin, den Drik holder jeg ogsaa mere af. „Hvorledes mener Hr. Kaptajnen, at jeg skulde skaffe Franskvin?“ siger hun. „Det skal jeg lære eder, lille Mo'er!“ svarer jeg. I det samme stikker min Tjener Hovedet ind ad Døren, jeg vinker ad ham og holder fast paa den gamle, medens han svøber hende en vældig Tot Blaar om Hovedet. Kællingen skreg og bad for sig, men det hjalp ikke. Jeg tager dernæst en Brand fra Skorstenen og truer med at tænde Blaaren, hvis hun ikke skaffer mig en Kande Franskvin. Just som jeg holder den hen til Blaaren, udstøder hun et hvinende Skrig, og tænk sig, efter dette kom hun paa Minutten i Tanker om at hun havde nogle Flasker vin liggende i Kælderen.“

Under denne Fortælling var Spillet uafbrudt blevet fortsat til afgjort Tab for Tange.

„Kapellanen sidder ikke i Lykke i Aften“ bemærkede Kaptajnen med et haanligt Smil. „Nu har jeg vundet otte Knapper, og Han har kun to tilbage“

En frygtelig Blegthed hvilede over Tanges Ansigt. Hans Hænder skælvede, idet han rystede Bægeret og lod Terningerne rulle hen ad Bordtæppet. Begge Brikker viste paa seks.

„Dette gaar om igen“ udbrød Kaptajnen "Jeg saa ikke Kastet."

„Nej, det gaar ikke om!“ svarede Tange med en fortvivlet Bestemt- hed. „Ret maa have sin Gang“

„Nu vel da!.. vedblev Manheimer, „vi spiller kvit eller dobbelt om Resten af Knapperne. Laan mig Koften.“

Tange rakte Koften hen paa Løjbænken til Kaptajnen som med sin Kaarde filede de sidste Knapper af

„Kvit eller dobbelt!“ gentog Tange, hvem Lykken gav Mod. Han samlede Terningerne og rystede paa ny. Der faldt to Enere. Man- heimer udbrød i en skadefro Latter og slog med sine Sporer i Be-

trækket paa Løjbænken. Turen var til ham at slaa. Ved det første Kast viste Terningerne paa syv, men næste Gang laa der tolv Øjne paa Bordet. Kaptajnen havde vundet.

Manheimer strøg sin Knevelsbart og viste leende sine hvide Tænder, medens Tange sank tilbage og skjulte sit blege Ansigt i Hænderne.

„Mord og Bøddel!“ raabte Manheimer efter i nogle Øjeblikke at have ladet sit Blik hvile paa den fortvivlede Kapellan. „Hvor Han dog er et stort Barn, at blive forknytt for saa lidt. Jeg har kendt en Adelsmand, som paa en Aften spillede to Herregaarde bort og sin Slegfred dertil, uden at der kom saa meget som en Rynke paa hans Ansigt; og Han hænger med Ørerne for ti Sølvknapper. Siden de synes Ham saa dyrebare, saa behold dem, be- hold dem alle sammen. Jeg skal ikke være den, der berøver Ham Kærestens Gave.“

Med disse Ord skød Manheimer Knapperne over til Tange.

„Mener I det virkelig?“ udbrød Tange tvivlende. „Jeg sætter stor Pris paa disse Knapper, fordi de er en Skænk fra min Kæreste.“

„Han kan beholde dem alle sammen,“ svarede Kaptajnen. „Men lige for lige,“ tilføjede han med et lumsk Grin.

„Jeg giver Ham Knapperne, til Gengæld derfor skal Han fortælle mig, hvor Præsten har forvaret Kirkens Sølv- kalk og Brødæsken.“

„Det lader jeg vel være,“ sagde Tange, „siden jeg ikke ved det.“

„Ja, ja!“ ytrede Manheimer ligegyldigt, „saa taler vi ikke mere om denne Sag. Han beholder Hemmeligheden og jeg min Gevinst.“

Dermed lagde han sin vældige Haand over som Tange uafbrudt vedblev at stirre paa.

„Jeg vil gøre min Ed paa, at jeg ikke ved, det,“ forsikrede Kapellanen med et bønligt blik.

„Jeg tror Ham gerne,“ svarede Kaptajnen tørt, „men ved Han, hvad jeg vil gøre min Ed paa? Det er, at alle Hans Knapper i Morgen tidlig spadserer ned til den gamle Madmoder for samme Pris som den, jeg fik sidst.“

„Nej, for Guds Skyld!.,“ hviskede Tange, idet han bønligt strakte sine Hænder hen mod Kaptajnen.

„Hvor er Sølvkalken forvaret?.,“

„Ak, Herre Jesus! Jeg har svoret med Haand og Mund aldrig at nævne det for noget Menneske...“

„Gaa hen og fortæl det til Ovnens hist, saa bryder Han ikke sin Ed.“

„Jeg tør ikke; aa, jeg beder eder, Kaptajn! I friste mig ikke over min Formue.“

„Tror Han ikke nok, at den gamle giver mig en Ort for stykket af Knapperne?“ spurgte Manheimer, idet han gned en af dem paa sit T'røjeæmme og holdt den op mod Lyset.

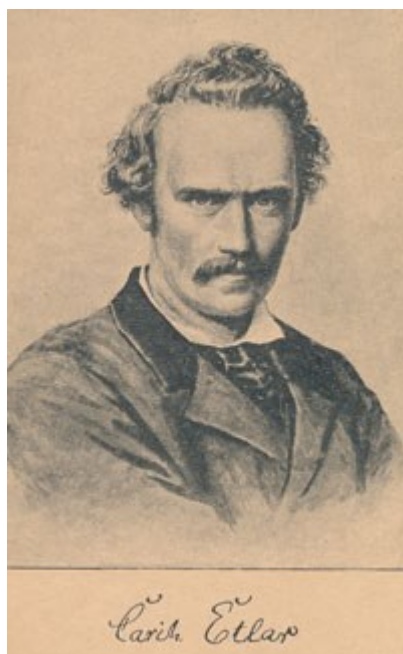
„Ak, jeg ulyksalige Menneske!“

„Mon det skulde være for silde at træffe den gamle Pulverheks i Aften? Jeg, tror, jeg forsøger min Lykke straks, saa faar hun Gevinsten baade frisk og varm.“

Sveden brast ud af Tanges pande, han kæmpede med sig selv, han knugede sine Hænder sammen over Hove-

det, medens hans tørre og sitrende Læber mumlede en Bøn til Kaptajnen.
 „Vil Han vente, til jeg kommer igen?” ytrede Manheimer uden tilsyneladende at have Øje for den ulykkelige Kvaler' „Jeg tænker ikke, det skal vare længe, før vi faar sluttet vor Handel dernede.”
 Med disse Ord rejste han sig for at gaa. Tange greb ham heftigt i Armen. „I gaar ikke,” hviskede han.
 „Og hvorfor ikke, min rare Ven?” spurgte Manheimer leende.
 "I vilde gøre mig ulykkelig."
 „Ja, det var jo en god Grund,” svarede Kaptajnen leende og stødte Kapellanen til Side.
 „O Gud, o Gud! er der da ingen Redning for mig?..
 "Han kan jo redde sig selv," sagde Manheimer i Døren.
 „Godt," svarede Tange, „det vil jeg ogsaa. I skal faa at vide, hvor begge Dele er gemt.”
 Denne Erklæring blev givet saa pludselig og bestemt, at Manheimer overrasket betragtede Kapellanen nogle Øjeblikke, før han ytrede:
 „Gud naade Ham, Præst! hvis Han narrer mig.”
 ”Det har jeg ikke i Sinde, jeg kender den Mand, de er betroet til.”
 „Hvem?”
 „Graveren. Jeg gaar hen til ham...
 „Godt!" svarede Kaptajnen med et tilfreds Nik. „Der har Han sine Knapper igen, jeg lægger mig da til at blunde lidt paa Løjbænken og venter paa Hamr, til Han kommer tilbage." Efter denne Erklæring tømte Manheimer Mjødskanden og lod sig falde tilbage paa Løjbænken. Tange tog Hat og Kappe og forlod Kammeret.

Tegninger af Poul Steffensen

Om lejesoldater:

Definitionen på en lejesoldat er ganske snæver: En person, der ikke er statsborger eller bosteddende i den pågældende stat, og som er hyret med henblik på at deltage i den pågældende krig og rent faktisk tager del i kamphandlingerne. Han må ikke normalt indgå i statens hærstyrker og ikke være udsendt til tjenstlige opgaver af en anden stat. Og vigtigst af alt, skal han være motiveret til at deltage i kamphandlingerne for personlig vinding og rent faktisk betales mere end en person af lignende rang og funktion i den stridende parts hær, som han indgår i.

Den gængse opfattelse er, at lejesoldaten simpelthen er en soldat, der gør tjeneste i en andet lands hær eller en privat hær mod betaling.

Wikipedia

Danmarks Højtider og Festdage

I 2012 udgav Ib Askholm en bog, som måske nok med nogen ret kunne stå, slået op i og blive læst.

I kapitlet om ”Regionale nordiske minde-, højtids- og flagdage” kan vi blandt læse:

Også Bornholm har sine helt egne, regionale flagdage:

26. februar (1658): Denne dato afstod Danmark ved den såkaldte Roskildefred ”for evigt” Bornholm til Sverige.

-Der flages på halv stang.

15. marts (1658): Den formelle overdragelse af Bornholm til Sverige.

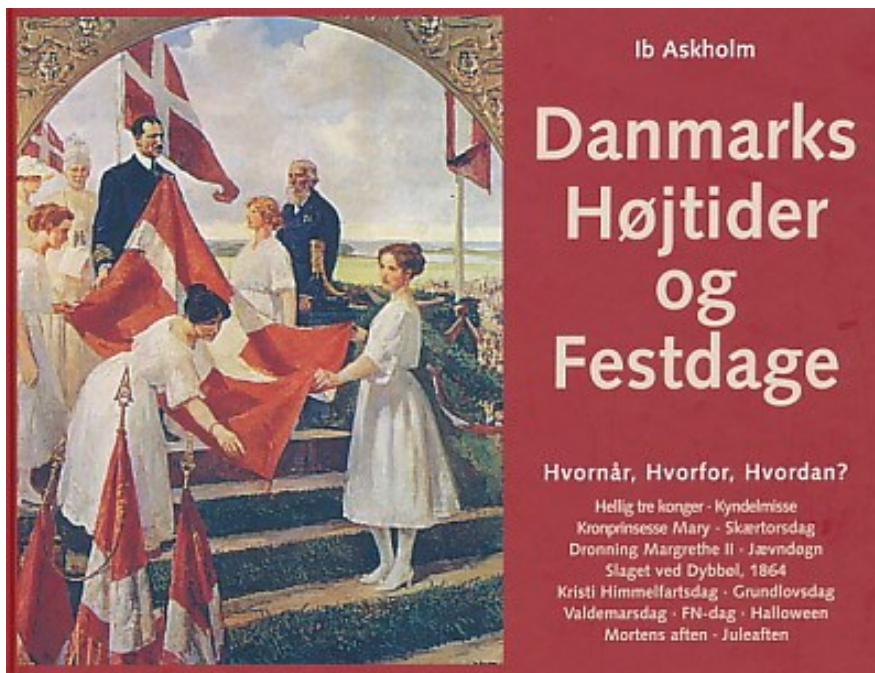
-Der flages på halv stang.

29. marts (1658): På denne dato ankom den svenske landshøvding Johan Printzensköld til øen.

-Der flages på halv stang.

9. december (1658): Den svenske landshøvding, Johan Printzensköld, blev skudt i Rønne på denne dato. Der flages ved Rutsker Præstegård, da det var her oprørerne samlede sig.

29. december: De bornholmske frihedskæmpere overdrog Frederik III et gavebrev på den befriede ø.

At holde sig opdateret...

På samme måde som et medlemskab af Foreningen Svend Gønge er gratis og frit, er det ganske gratis og let at blive informeret om arrangementer i Medborgerhuset i Lundby.

Ved at give Jytte Høj Hammer din mail, får du efterfølgende nyhedsbreve i din indbakke.

Gratis nyhedsbrev fra Medborgerhuset i Lundby.

jyttehammer@gmail.com